

«Când ziua cu noaptea plăcut se îngână,
 «Când line susure s'aud la fântână;
 «Când aerul dulce e plin de miróse,
 «Când are copila gândiri amoróse;
 «Când silfii se jócă p'o rađiă de lună
 «Când sacre concerte departe resună: —
 «Atunci l'acea óră, eú, plin de 'ntristare
 «Simt, inima'mi peptu'mi că bate mai tare;
 «Ca note confuse de miú și miú lyre
 «In mintea'mi s'adună atunci suvenire;
 «Pe cerul albastru atunci se desină
 «Mult scumpa mea țéră, fantasmă divină,
 «De munți coronată, încinsă de rîuri,
 «Ca nimfele-antice cu auree brîuri.
 «Imi place spre dînsa sê sbor cu-a mea minte,
 «Sê vêd scumpa'mi mumă și bunu'mi părinte;
 «Spre ei al meu suflet mereú se'ndreptéză,
 «D'o lungă lipsire amar sângeréză:
 «Ca'n țéră, și-aicea e séra senină,
 «Și-aicea natura d'armonii e plină;
 «Dar' nu știú ce are, că'n sufletu'mi trece
 «Ades' o săgétă tăiósă și rece;
 «Ades' când e nóptea tăcută, adâncă,
 «Eú vârsú calde lacrimi și ziua plâng încă,
 «Și, vai! n'am pe nimeni ce vrea a le șterge,
 «Căci numai o mumă durerea 'nțelege,
 «Ea singură șcie dulci vorbe ce-alină
 «O inimă tristă, un peptú, ce suspină.

«Amar de acela, ce țéra își lasă,

«Ce merge departe d'a tată-séu casă,